

følge med Flytningen. Egentlig burde der, hver Gang der af Regeringen fremsættes et nyt Lovforslag, som vil medføre større Udgifter for Statskassen, i Motiverne gøres Rede for, ad hvilke Veje Penge skulle skaffes. Hvis man vil spørge den højtærede Forsvarsminister, hvorledes han nu tænker sig, at vi skulle skaffe Penge til den her foreslaaede Foranstaltning, vil det vise sig, at han kun har en eneste Vej at gaa, og det er Laan, Laan og Laan stadigvæk, og derfor Forøgelse af Statsgælden, Forøgelse af Landets Rentebyrde.

Denne Sag er saa underlig fuld af Modsigelser. Vi have i dette Land en uhyre Respekt for Sagkundskaben, navnlig den militære Sagkundskab har det danske Folk bøjet sig for i utrolig Grad; men jeg synes, at jo mere man faar at se fra Sagkundskaben, desto mindre Respekt faar man for den, og navnlig bevirker Behandlingen af denne Sag, at man helt maa tabe Respekten for Sagkundskaben. Det hed sig i en Skrivelse, vi modtog fra Krigsministeriet, at denne Overflytning af Tropper fra Jylland og Fyn til Sjælland skulde ske ved, at man byggede det nødvendige Antal Kaserner i sjællandske Købstæder. Jeg skal med Formandens Tilladelse citere et lille Stykke af den Skrivelse, vi modtog fra Krigsministeriet den 6. December 1910. „Paa Grund af de til de nye Garnisonsbyer udsete Købstæders Lidenhed, vilde en almindelig Indkvartering hos Borgerne efter Indkvarteringslovgivningen blive overordentlig byrdefuld for Byerne, hvis det overhovedet maatte være muligt at gennemføre den”. Krigsministeriet indrømmer, at det vilde blive overordentlig byrdefuldt for Byerne — og det er sandt — ja, tvivler endog om, at det i det hele er muligt at gennemføre den ved at henlægge Garnisoner til de udpegede smaa sjællandske Købstæder. Ja, endnu mere udpræget hedder det i Opgørelsen, at „Indkvartering hos Borgerne utvivlsomt ikke vil kunne bringes i Anvendelse paa Grund af Garnisonsbyernes Lidenhed”. Saaledes fortalte den Sagkundskab, som stod til Ministeriets Raadighed, os i December Maaned i Fjor, at man ikke troede, at Indkvarteringen kunde bringes til Anvendelse i disse smaa Byer, og at det var nødvendigt, at der opførtes Kaserner. Men nu se vi, at Forsvarsministeren meget vel kan gaa bort fra Kasernerne, nu ere de ikke nødvendige mere, nu kan Indkvarteringen godt foregaa i disse smaa Byer. Jeg tror, at Soldaterne ville gøre et daarligt Bytte ved at skifte Kvarter, for i de Byer hvor de nu ligge, har man indrettet sig paa

at have et godt Kvarter til dem, og naar man nu pludselig flytter dem derra og lægger dem til Byer som Ringsted, Vordingborg o. s. v., vil det sikkert medføre, at Soldaterne i mange Tilfælde skifte fra et godt Kvarter til et mindre godt. Det vil i det hele neppe være muligt at gennemføre denne Indkvartering uden at gaa til Indkvarteringstvung, d. v. s. paabyde de enkelte Beboere i de smaa Byer at modtage 1, 2 eller saa mange Soldater, som man ønsker. Nu ved man, at i saadanne smaa Byer har en Familie i Almindelighed ikke mere Husrum, end der er nødvendigt for Familien selv, og det kan saa blive en overordentlig stor Byrde at skulle have 2, 3 eller flere Soldater i sit Hus, og jeg forstaaer ikke, at Forsvarsministeren kan tænke sig at gaa med til sligt. Er der nogen, som her i Tinget har talt om den personlige Frihed ved alle mulige Lejligheder, navnlig paa Skolens Omraade, er det den højtærede Forsvarsminister, han har været en af de stærkeste Talsmænd for den personlige Friheds Ret. Men er der noget, som burde være ukrænkelig Ret i Samfundet, er det dog vor Familie og vort Hjem, og det ved Tvung at ville paabyde Familier at skulle modtage flere Soldater synes jeg er utaaleligt, det bør ikke finde Sted. Hvis jeg tænkte mig, at jeg en skønne Dag fik Paabud om at modtage 3—4 Soldater i mit Hjem, ved jeg i Øjeblikket ikke, hvordan vi skulde indrette os, og saaledes vil det gaa i mangfoldige Tilfælde. Det er en Tvung, Befolkningen har Ret til at protestere imod. Den bør ikke udøves, og det saa meget mindre, som det ikke er strengt nødvendigt at foretage denne Overflytning. Der er ogsaa mange af de saakaldte „sagkyndige”, der ikke kunne forstaa Nødvendigheden af denne Overflytning. Man kan anføre Udtalelser fra højtstaaende Officerer, som ikke kunne forstaa, at det skulde være nødvendigt at tage Garnisonerne bort fra Nyborg eller Fredericia.

Saa have de sagkyndige fremdeles sagt, at det gaar ikke an at have sine Garnisoner liggende i Søkøbstæder, men der slaar Sagkundskaben sig selv paa Munden. Før Jul hed det sig, at det kunde ikke gaa an at have Garnison liggende i en Søkøbstad som Helsingør, men nu er der ikke noget i Vejen for det, der er ikke længere Forslag om, at Garnisonen skal flyttes bort fra Helsingør. Saaledes skifter man i Løbet af nogle faa Maaneder Standpunkt. Jeg har ikke noget imod dette sidste, for jeg synes, at det var fuldstændig urimeligt, at det grænsede til det latterlige, naar man havde en stor